Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG

24-1-52

KUIFJE

Nr 4

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

PLOTSELING VIEL DE MAN CORI IN DE RUG AAN...

BOB DE MOOR

Een woord is een woord

VERLEDEN Zondag had ik een afspraak met m'n neef Pieter. We zouden samen naar een voetbalmatch gaan kijken en hij zou om twee uur naar mij toe komen. Ik had hem ook gevraagd dat hij me het boek, dat ik hem enkele weken te voren geleend had, wou terugbezorgen, daar ik het dringend nodig had.

Zondag werd er om twee uur gebeld. Ik ging open doen en daar stond Pieter vóór mij, zwetend en hijgend en met bevuilde klederen.

— Wel man, vroeg ik hem, wat is er gebeurd? Toch niet gevochten zeker?

— Och neen, antwoordde hij, toen ik reeds halverwege was, dacht ik er plotseling aan dat ik je beloofd had je boek, dat je dringend nodig hebt, mee te brengen. Ik aarzelde een moment wat ik moest doen : terugkeren om het te halen en gevaar lopen telaat te komen op onze afspraak, of doorgaan en je zomaar zeggen dat ik het vergeten was en ik het je morgen zou bezorgen... Ik ben dan toch hals over kop naar huis terruggerend, want ik wou je niet teleur stellen. Toen ik weer buiten kwam, dacht ik dat je zeker op mij zou moeten wachten en ik liep zo hard ik lopen kan. En je weet ook dat je maar moet haastig zijn om wat onvoorziens voor te krijgen! Aan de brug struikelde ik over een boomwortel en viel languit in een plas. Ziezo, dat is mijn verhaal... Maar zeg nu eens : hoe laat is het reeds?

— Vijf over twee. Je bent hier net om een minuut over twee binnen gevallen. Dank je voor het boek. Ga je nu maar gauw wassen en afborstelen, want anders komen we te laat voor de match!

En terwijl hij naar de toiletkamer trok, moest ik toch bij mezelve denken dat die Pieter een fijne kerel is.

Kuifje

DE KUIFJE'S BON

CAMILLE VAN BAEL, Auvelais. — Je schrijf me dat je steeds op je premie wacht, maar... je vergeet *voor de tweede maal* je adres voluit te schrijven!

X., Olen. — 200 punten als drukwerk voor een portefeuille.

X., Couthuin. — 50 punten zonder enige vermelding.

X., Zulte. — 100 punten, doch geen naam of adres!

D'HAEZELEER, Dendermonde. — 200 punten voor een portefeuille.

X., Kapellen. — 50 punten voor reeks 3 van « Reinaert de Vos ».

P. VAN WAES, Antwerpen. — 50 punten voor reeks 1 van « Reinaert de Vos ».

— Voor de drommel, nu heb ik met de chocolade ook de bon ingeslikt!

Lijst van de premies

	Aantal punten
1. « REINAERT DE VOS », *per reeks*	50
2. « DE DRIE MUSKETIERS » *per reeks*	50
3. Afdrukplaatjes KUIFJE, boekje A	50
4. Afdrukplaatjes KUIFJE, boekje B	60
5. Kleurprentkaarten KUIFJE, *per reeks*	70
6. Schrijfpapier KUIFJE, geïllustreerd door Hergé	80
7. KUIFJE's wimpel in drie kleuren ...	100
8. Foto's KONINKLIJKE PRINS *per reeks*	100
9. Chromo's KUIFJE Vliegtuigen, Luchtschepen, Spoorweg *per reeks*	125
10. Portefeuille KUIFJE	200
11. KUIFJE's puzzle in hout	350
12. KUIFJE's puzzle, groot formaat ...	500
13. Blokjesspel *Kuifje*	500

OPGELET!

Wanneer je ons bons stuurt, kies dan het gewenste geschenk uit deze lijst. Doe je dit *niet*, zijn wij verplicht het in je plaats te doen!

Onze brievenbus

Fr. Van den Broeck, Sterrebeek. — Indien je lid wilt worden van onze club en geen abonné bent, moet je 10 frs. in postzegels opsturen samen met een pasfoto, je volledige naam, voornaam en adres **in drukletters**, je ouderdom niet vergeten te vermelden, en dan krijg je de prachtige clublidkaart en de rooster voor het ontcijferen van onze geheime boodschappen toegezonden. Wanneer mogen we je welkom heten?

Gilbert Spruyt, Wilrijk. — Alle inlichtingen in verband met het lidmaatschap van de Kuifjesclub gaf ik zojuist aan Fr. Van den Broeck, van Sterrebeek. Ik verwacht je ook weldra in onze grote familie!

J. Oppers, Gennep (Holland). — Ik hoop dat je leuze door vele Kuifjeslezers overgenoemen worden.

Met Kuifje in de hand,
Kom ik door heel het land!

Met mijn hartelijkste groeten!

Mijn hartelijkste wensen voor Kerstmis en Nieuwjaar gaan in 't bijzonder naar volgende lezers en vrienden die me met een kaartje bedachten :

Jaak Jacobs, van Deurne; Paul Floren, van Antwerpen; Dirk Wiegersma, van Rotterdam; Theo Claessens, van Willebroek; Didier Vleurinck, van Gent; Philomène van Haeren, van Tienen; Jan Beunen, van Berchem-Antwerpen; François Bellon, van Deurne; J. Raus, van Turnhout; Siegfried Hambroucke, van Wemmel; Jaap Haring, van Enschedé; de familie Raport, van Leuven; Emiel De Wilde, van Antwerpen; Gilbert Van der Stiekel, van Ledeberg; Willy De Smet, van Waarschoot.

Er zijn er nog heel wat die in dit lijstje niet voorkomen, maar die niettemin mijn hartelijkste gelukwensen voor het nieuwe jaar krijgen. Ik hoop dat Kuifje allen zeer veel genoegen zal bezorgen.

BINNENKORT : start de Kuifje's correspondentendienst!

KUIFJE (weekblad). *Redactie, Publiciteit :* Lombardstraat, 24, Brussel — P. Ch. R. : 1909.16 — *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc — Gedrukt in helio door : De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, 12, Keizerstraat, Brussel.

ABONNEMENTSPRIJZEN :

	België	*Buitenl. en Belgisch Congo*
Abonnement drie maanden ...	70.— frs.	80.— frs.
Abonnement zes maanden ...	135.— frs.	155.— frs.
Abonnement één jaar ...	265.— frs.	300.— frs.

KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abonnementsprijs : fl. 3,50 per kwartaal.

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

Cori en zijn vrienden zijn aangekomen op een eiland van de Molukkenarchipel. Kapitein Karstenz neemt hem als scheepsjongen aan boord van de « Pera ». In een havenkroeg meent Cori de bandiet Jasper Nebbens te herkennen...

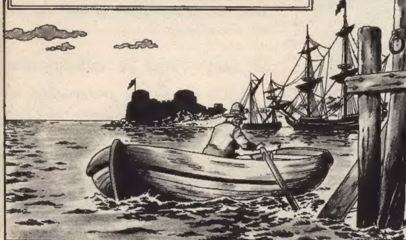

(Wordt voortgezet.)

Waar is de microfoon?

ENKELE tijd geleden werd er een Engelse film over de luchtvaart in oorlogstijd afgerold, die de lachlust van de toeschouwers opwekte. Waarom ? Om de eenvoudige reden, dat men de piloten met elkaar zag praten (van het ene vliegtuig naar het andere) alsof ze samen in een salon zaten. Men stelt zich de piloten veelal voor als telefonisten, dus met een micro op de borst of een miniatuurmicro op de kraag van hun vest, zoals men het ziet bij vedetten, die zingen en daarbij erg beweeglijk zijn, zodat een vaste micro voor hen uit den boze is. Een microfoon, op zekere afstand van de mond in de cabine aangebracht, zou allereerst het geronk van de motoren overseinen en pas dan de stem van de piloot die men waarschijnlijk niet meer horen zou. Deze oplossing was dus ook niet de juiste. Hadden de Britse piloten dan een systeem om met elkaar te praten zonder radio ? Neen, dat hadden ze niet, en ze bedienden zich van een microfoon die in de riem van hun helm zat. Denk niet, dat dit systeem alleen maar in de film gebruikt werd. Het wordt reeds lang toegepast en zelfs niet uitsluitend in vliegtuigen. Men heet zulke micro : laryngofoon.

ZE VANGEN DE TRILLINGEN RECHTSTREEKS VAN DE STEMBANDEN OP

Er bestaat een microfoon, die tegen de keel gedrukt wordt en de trillingen direct van de stembanden opvangt. De geluiden gemaakt in de omgeving van de spreker, uitgerust met zo'n toestel, worden op deze wijze geneutraliseerd. Te midden van een hels lawaai kan hij zijn boodschap doorgeven zonder dat er gevaar bestaat niet gehoord te worden.

In de mijnen waar gas aanwezig is of in fabrieken waar de lucht door uitwasemingen of door het stof gevaarlijk is voor de longen, worden zulke laryngofonen gedragen door de arbeiders. Ze kunnen dan praten zonder hun longen bloot te stellen aan gas of andere giftige elementen.

De legertelegrafisten gebruiken de laryngofoon wanneer het dreunen van de artillerie te geweldig is en ze zich met hun gewone toestellen niet zouden kunnen verstaanbaar maken. Wanneer er gassen gebruikt worden, zodat een masker noodzakelijk is, wordt eveneens de laryngofoon gebruikt.

Het apparaat is onmisbaar voor piloten die een duikvlucht uitvoeren (bv. bij een bombardement) of op een hoogte moeten vliegen, waarbij het gebruik van een zuurstofmasker noodzakelijk is.

De laryngofoon werkt met kristallen d.w.z. dat de werking de piezo-electriciteit als basis heeft. Dat klinkt erg geleerd, maar het betekent eenvoudig, dat het toestel werkt met kristallen zoals kwartz en Seignette-zout, die na mechanische inwerking, onmiddellijk electrische golven leveren. Iets dergelijks geschiedt met het ijzer dat onder druk een magnetisch veld vormt. Naar dit principe werden de hydrofonen (microfonen die geluidstrillingen opvangen in het water) gebouwd. Het is dank zij deze toestellen dat men thans weet, dat de vissen niet zo stom zijn dan we wel meenden !

DE RADIO ONDER JE HOOFDKUSSEN

De laryngofoon met kristallen kan tegen een duw en het is daarom dat hij erg practisch is en veel gebruikt wordt ondermeer door radioreporters, in registreertoestellen en dictafonen. Hij heeft niet de kracht van een microfoon met koolstaafjes, maar vangt geen storende geluiden op, die een normale ontvangst onmogelijk maken. Hij is ook niet zo gevoelig als de microfoon met band, die voor radiouitzendingen en sonorisatie van een film de beste is.

De degelijkheid van de microfoon met kristallen laat allerlei knepen toe. Zangeressen verbergen hem soms in een ruikertje of in de bloem die hun corsage versiert. Ze kunnen nu een danspasje wagen zonder vrees in de luidsprekers een hels lawaai te veroorzaken (wat met de microfoon met koolstaafjes het geval zou zijn) of helemaal niet meer gehoord te worden in de zaal (wat voorkomt bij een micro met band, wanneer het broze metalen lint breekt).

Het principe van de micro met kristallen maakte het vervaardigen van de minifoon mogelijk. Wat dat voor een ding is ? Het is een microfoon waarvan de kristallen een deel vormen van een kleine rubberen luidspreker. Deze laatste is niet groter dan een sigarettenetui en wie nu een uitzending wenst te beluisteren zonder anderen te storen (bv. zieken in een hospitaal) schuiven het onder hun hoofdkussen. En hiermee zijn de mogelijkheden van de microfoon met kristallen nog lang niet ten einde ! We mogen ons dus nog aan andere verrassingen op dat gebied verwachten.

Tijl Uilenspiegel

Tijl danst op de koord en Lamme speelt op de doedelzak. Spanjaarden hebben Tijl een poets gebakken...

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

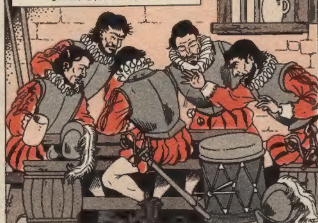

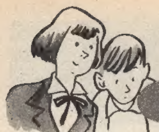

Het PLATINA-BEELDJE

De steward loopt en de stoker ziet scheel

Ras Lipari Mahonen wil naar zijn land teragkeren, daar het in Brussel niet meer veilig is. Hij vertrouwde zijn juwelen toe aan Colerette, de detective, die met Jaak, Marina, Sidonie en de kanarie de reis meemaakt. Na een heleboel ongelukken, komen ze toe in Marseille. In afwachting dat ze zullen inschepen, stelt Jaak een klein onderzoek in.

WOONDE Michelangelo Olivarès — in de veronderstelling dat hij werkelijk leeft — niet ver van de grote haven van Marseille en, om het nauwkeuriger te zeggen, dichtbij de kaai waar de « Ruiten Aas » gemeerd lag en op passagiers wachtte ?... Men moet het geloven want daar zien we Jaak, die zijn collo in een natte handdoek gedraaid, ter bestemming brengt en dan een kijkje gaat nemen in de stapelplaatsen van de Compagnie Générale Méditerranéenne.

Op de grond, met zagemeel en pleister bestrooid, zag men nog de sporen van de kisten, die in de loop van de namiddag naar het ruim van de paketboot getransporteerd waren. In een hoek wierpen vier matrozen nog enkele kisten in latwerk achteloos op een tractor, die ze naar de laadkraan bracht. Toen een kleine man in hemdsmouwen over de loopbrug kwam en aan de matrozen flessen bier uitdeelde, werden kisten, koffers en karren even in de steek gelaten...

Terwijl de dockers het koele bier in de keel goten en mekaar kwinkslagen toeriepen, gleed Jaak heel voorzichtig van de ene stapel kisten naar de andere tot hij ter hoogte van enkele heel zonderlinge koffers kwam.

« Egyptologisch Museum van Kaïro » stond er in blokletters op geschilderd en verder de naam van de afzender: « Société Champollion van Genève. » Het waren ongetwijfeld sarcophagen, door Egypte geleend voor een tentoonstelling, die thans op terugreis waren. Jaak herinnerde zich wat kapitein Gourgourax over deze zending gezegd had en hij boog zich om door de openingen, die kostbare inhoud, beter te kunnen bekijken.

De matrozen waren nog steeds bij hun bier en Jaak kon ongestoord de overblijfselen van de antieke beschaving bewonderen. Hij scheen er een grote belangstelling voor aan de dag te leggen...

— Te oordelen aan het algemeen uitzicht, zijn de prachtstukken van de XVe en XVIe Dynastie...

Hij hurkte neer voor de kisten en bekeek de voegen van de stenen. Ze zijn zo volmaakt dat men zich nog steeds afvraagt hoe de Egyptenaren dat hebben klaar gespeeld. Plotseling schrok Jaak. Een van die vreemde kisten was op een kier geopend en daaruit stak het uiteinde van een buis...

Onmiddellijk dacht Jaak aan de bende van Dubbel-Zes...

— Zo, zo... Bracht het toeval me hier bij een van de kleine trucs door onze tegenstrevers gebruikt ?

Met de grootste omzichtigheid sloop hij achter de kist en trok de rubberbuis een beetje hoger. De buis werd ogenblikkelijk terug naar beneden getrokken; net een slang die men plaagt !

— De pharao die rust in deze sarcophaag is niet dood sedert zestig eeuwen, dat staat zo vast als een paal boven water ! Die pharao leeft !

Eerst wou Jaak de kapitein dadelijk verwittigen, maar hij bedacht zich.

— Om twee redenen moet ik wachten, zei hij bij zichzelf.

Om « welke twee redenen » voegde hij er niet aan toe.

De buis stak nu weer onbeweeglijk uit de kier van de vreemde kist en alles was doodstil. Heel voorzichtig verliet Jaak de koffers en de grote opslagplaats...

— Tien minuten later stapte hij de wachtkamer van het consulaat binnen. Colerette hield nog steeds de wacht bij de schat, die op een muurtafeltje stond, en Marina zat tegenover hem. Toen Colerette zijn beschermeling zag binnen komen, vroeg hij met een ironisch lachje :

— Wel, wat heeft Michelangelo Olivarès gezegd over je meesterstuk ? Hij was ongetwijfeld enthousiast ?

— M'n werk interesseerde hem. Hij wil het rustig bekijken en zal het me deze avond aan boord brengen te samen met zijn mening, uitvoerig gedetailleerd.

— Heeft hij je niet aangeraden je candidatuur te stellen voor de Academie, klasse der Schone Kunsten ?

— Ik zal zijn raad ter harte

Uit een van die vreemde kisten stak een buis...

nemen, antwoordde Jaak ernstig.

— Slattnassdueess (Slaat-ernaast heeft een dubbel-zes in de hand) floot Marina.

— Dueesseerrkaaii (Dubbelzes van de eerste of de tweede categorie ?)

— Dueesseekkkk (Van de tweede categorie.)

— Hou op met dat zenuwachtig gefluit, ik kan er niet tegen, bromde Colerette.

— Die tafel wiegt. Ik zou iets moeten hebben om ze vast te zetten... wat jij daar in je hand houdt, zou me net te pas komen, oom.

— Laat die tafel staan zoals ze staat. Je gebruikt ze immers niet en over een kwartuurtje zijn we hier buiten, antwoordde de detective, maar hij gaf niettegenstaande deze aanmerking de domino aan Jaak.

— Een beetje lang, fluisterde Jaak die bij de tafelpoot op de grond was gaan zitten.

— Hier heb je een scherp pennemes, zei Marina.

— Laat dat. Heeft toch geen belang, bromde Colerette ongeduldig.

— En ik wil toch die tafel vastzetten, dacht Jaak... en meteen viel de domino met een « klik » op de grond... de benen schijf was om de klinknagel gedraaid en uit een minuscule holte kwam een stukje papier te voorschijn.

— Wat is dat ? riepen de kinderen met schijnbare verbazing.

— Dat, is het geheim van de briefwisseling tussen de bendeleden van M. Twaalf, antwoordde Colerette triomfantelijk.

Hij raapte de domino op en trok er het velletje papier uit. In drukletters stonden er de volgende zonderlinge woorden op geschreven, die Colerette luidop las :

« De steward loopt en de stoker ziet scheel. »

— Een nieuwe streek van de Dubbel-Zes, antwoordde Marina.

— Haha, dat is prachtig, lachte de detective, indien de stoker scheel ziet, ziet hij slecht en indien de steward loopt, lopen wij vlugger. Het is eenvoudig.

Dan haalde hij zijn uurwerk boven en zei ernstig :

— Vooruit, kinderen, het is tijd. We gaan scheep !

Volgende week :

De man met de bruine broek

De Smaragden van de Conquistador

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN JACQUES LAUDY

Piraten vallen de stad San Bimbo aan. Onze vrienden maken van de algemene verwarring gebruik om het paleis te ontvluchten. Kaddoer heeft de gouverneur buiten gevecht gesteld...

Het duurt niet lang of heel de stad staat in vuur en vlam...

Onze vrienden spoeden zich door de verlaten tuinen...

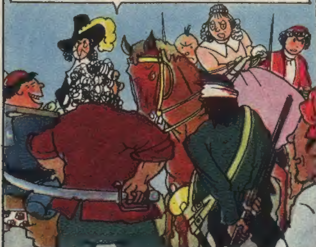

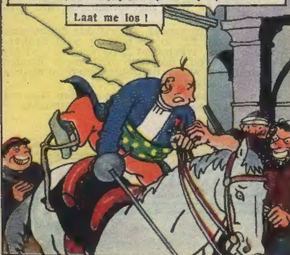
Niet lang nadien komen ze uit in een straat...

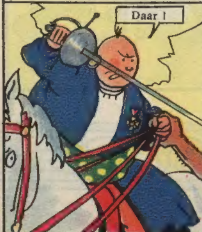
Maar... ze stuiten op een groep piraten, verdwaasd door rhum en kruit...

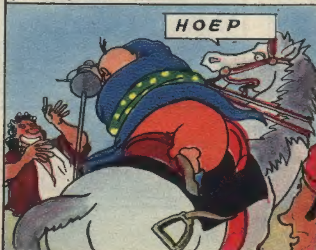

Kaddoer is woest en geeft de schelm, die hem uit het zadel wou lichten, een krachtige stoot...

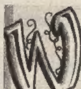

... dat was ten minste zijn bedoeling, maar... z'n eigen paard vangt de stoot op...

(Wordt voortgezet.)

TOROLF KVE

ILT gij weten hoe Torolf Kveldulfszoon in ongenade viel ? Het is gauw verteld, maar het voorval had grote gevolgen. Toen Torolf niet alleen Bard's erfbezit en zijn weduwe uit 's konings handen ontving, maar ook het recht op Lapland te varen om de koningsschat, bedachten de Hildridszonen een oude vete, en besloten hem ten val te brengen. Zij nodigden koning Harald uit op een feestgelag, en als de koning verzadigd was en over het maal zeer voldaan, sprak Harek Hildridszoon hem stoutmoedig aan :

— Heb ik de toelating, koning, om openhartig te spreken ?

De koning streelde zijn blonden baard :

— Spreek.

— Mocht koning Harald zijn leenmannen aan het woord horen binnen de veilige muren van hun hof, dan zou hij weten wie zijn vriend, en wie zijn heimelijke vijand is.

Harek bracht het gesprek op Torolf, en betoogde dat deze in zijn hoogmoed de koning naar het leven stond, en hem met de Laplandschat bedroog.

Laster treft doel... Het was een rijke lading die Torolf met de Lente naar Engeland verscheepte : kostbare hermelijnpelsen en pelterij allerhande, ruwe huiden en stokvis. Het schip zelf was een voortreffelijk bezit : boven de waterlijn was het geschilderd, en het zeil was rood en blauw gestreept. Met tarwe, honing, wijn en dure kleerstoffen keerde het schip naar de Föhrenfjord terug. Daar werd het op bevel van koning Harald door Halvard en Sigtrygg, zijn zendboden, van zijn meertouwen losgesneden — en de koning stelde vast dat het een rijke schat was. De lasteraars, de Hildridszonen, ontvingen uit zijn handen al Torolf's gunsten en rechten; aan Torolf werd, met 's konings waarmerk, hiervan kond gedaan.

Deze rustte een langschip uit. Met honderd gewapende mannen stevende hij naar 't Zuiden, en in de Mostrarsund overviel hij het korenschip dat Thorir Thruma naar 's konings landgoed stuurde. Thorir bood geen weerstand, en werd op een eiland aan wal gezet. Het schip, boordevol tarwe, gerst en honing, nam Torolf in bezit, en richtte het roer naar 't Noorden. In 't diep van de nacht roeide hij de Göta-Elf op, naar de hofstede van Halvard en Sigtrygg; en als het eerste licht de bergtoppen bescheen, hadden zij rondom het hof een kring van gewapenden opgesteld. Zij sloegen op hun schilden en hieven krijgsgeschreeuw aan, opdat de mannen naar de wapens zouden grijpen. In de morgenschemering vielen meer dan twintig mannen.

Op de hoeve van zijn vader Kveldulf werd Torolf goed opgenomen. Bij 't afscheid vergezelde hij zijn zoon tot aan het schip, en sprak :

— Het valt uit zoals ik het voorspelde. Leenmanschap brengt geen geluk. Nu biedt gij Harald nog het hoofd... Ik heb het voorgevoelen dat dit onderhoud ons laatste is.

Torolf antwoordde niet. Hij voer terug naar Sandnes, zijn hof, en leefde er, zoals zijn gewoonte was, op grote voet.

Die Winter verbleef koning Harald in Trontjem, en daar naderden hem Halvard en Sigtrygg met het verzoek Torolf te vervolgen. De koning dacht na, toen zegde hij :

— Reden schijnt gij wel te hebben om Torolf naar 't leven te staan. Maar hoe manmoedig gij ook zijt, Torolf is uit ander hout gesneden dan gij.

In 't voorjaar echter, toen de ijsschotsen de vaart niet meer hinderden, gaf de koning hun de toelating om hun vijand neer te slaan. Bij 't heengaan, riep hij hen na :

— Men zegt mij dat gij op de terugreis zeil en riemen zult nodig hebben !

Met honderd vijftig man en twee schepen zeilden Halvard en Sigtrygg weg. Ook de koning ging met driehonderd man scheep. Zijn vijf draken roeiden dag en nacht. Vóór Sandnes vonden zij het langschip, waarmee Torolf dacht het land uit te varen. Er was geen mens te zien. Men had het reisbier gebrouwd, en allen zaten aan de dis om het te proeven.. De koning deed het hof omsingelen en blazen op de koninklijke hoorn. Bij 't manend geschal liepen Torolf en zijn manschappen te wapen, en daar elks wapen boven zijn plaats hing, was het hof spoedig in staat van verdediging.

Nogmaals maande de hoorn, en een stem riep luid :

— Vrouwen, kinderen en grijsaards, knechten en slaven zullen de halle verlaten !

Het was een hele stoet die naar buiten spoedde, want Torolf had veel dienstvolk. Doch Sigrid, de huisvrouw, trad bleek en waardig op de koning toe :

— Zou het mogelijk zijn, Heer, vroeg zij, een verzoening tussen U en Torolf tot stand te brengen ?

De koning, de hand aan het zwaard, zag haar koud en roerloos aan.

— Ik schenk hem lijf en leven, indien hij zich onderwerpt en bidt om vergiffenis. Zijn lieden zullen hun straf niet ontgaan.

Doch Torolf riep :

— Ik neem geen verplichte verzoening aan. Gun ons vrije doortocht. Dan zal de krijgskans beslissen !

Koning Harald tuurde naar het gebouw, waar alles nu onheilspellend zweeg; en fluisterde tot zijn gevolg :

— Alhoewel wij de overmacht hebben, zal hij ons zware verliezen toebrengen. Moeilijk zal het zijn hem daarbinnen klein te krijgen. Daarop riep hij luid : Legt vuur aan de halle !

Hoog en knetterend laaiden de vlammen : de wanden waren van geteerd hout en het dak van spanen. In hitte en rook deed Torolf de binnenwanden uitbreken, en met vereende krachten grepen de belegerden het gebint aan. Het hele gebouw spleet midden door van onder tot boven, en in de bres stonden Torolf en zijn kleine schaar. Met het brandend gebouw in de rug weerden zij elken aanval af, tot de rode vlammen hen dreigden te omsingelen, dan rukte Torolf vooruit. Onweerstaanbaar stormde hij op de koning af, die met een glimmende wal van schilden, zijn schildenburg en zijn wapperend banier stond, omringd. Met één wrede houw sloeg hij de vaandrig neer, huilend dewijl :

— Drie passen schiet ik te kort !

Terzelfdertijd hamerden op hem zwaarden en bijlen, de koning gaf de genadeslag.

Het gevecht was beslist. En Harald sprak :

— Begraaft de doden, en verzorgt de gekwetsten. Niemand mag hier plunderen, dit alles is mijn bezit.

Toen ging hij scheep, en wijl hij Zuidwaarts stevende, zag hij in de bochten veel drakenschepen door tegenwind weerhouden : vrienden van Torolf, die hem niet meer konden helpen. Reeds waren de Bautastenen tot eeuwig aandenken opgericht.

Aan 's konings hof te Lage werden Halvard en Sigtrygg op smalend gelach onthaald.

...LDULFSZOON

Toen het Kveldulf ter oor kwam, dat zijn zoon Torolf op bevel van koning Harald was neergeslagen, kwam hij het verdriet niet te boven, en legde zich lusteloos te bed. Skallagrim, zijn jongere zoon, die de hoeve beredderde, trad het slaapvertrek binnen.

— Beter ware het, dunkt mij, zo sprak hij, Torolf metterdaad te wreken, dan machteloos te kermen. Wij kennen het volkje dat hem te na kwam. En er zijn nog mannen die de koning niet goedsmoeds zou verliezen. Halvard en Sigtrygg sturen nog altijd Torolf's schip.

Zuchtend bezag Kveldulf zijn zoon die groot en breed gebouwd naast zijn bedstede stond :

— Te oud ben ik voor wraak, murmelde hij, te oud.

Eens toen Skallagrim van de bergweide terugkeerde, zat een rijk gekleed man bij de haard op hem te wachten. Het was Olvir, hun verwant, die leenman was aan 't hof. Hij stond recht en reikte Skallagrim de hand.

— Ik heb, zo sprak hij gul, de koning kunnen bewegen tot het uitkeren van een weergeld wegens de doodslag op Torolf. De voorwaarde is, dat gij aan het hof uw opwachting maakt. Ga, Skallagrim; deze tocht zal u tot eer strekken.

Skallagrim zag donker voor zich uit en sprak :

— Ik meen aan het hof geen zaken te hebben. Mogelijk zou ik naar mijn woorden moeten zoeken als het er op aankomt boet te betuigen.

Olvir klopte hem bemoedigend op de schouder :

— Zij gerust, wij zullen in uw naam spreken... Geloof mij, de koning is gunstig gezind.

Skallagrim stemde toe. Met een klein, doch uitgelezen gevolg stapte hij in de roeiboot. Daar was Thorir de Reus, zijn broeder Thorgeir Jarlang, Thord Beigaldi en andere om hun gestalte en kracht vermaarde gezellen. Aan het hof wekten de twaalf reuzige mannen niet weinig verbazing; doch een hoofd boven al de anderen uit, stak Skallagrim's grote kale schedel.

Olvir stelde hen met wel gekozen woorden aan de koning voor. Deze keek van man tot man en vroeg :

— Is dat Skallagrim, de grote kerel ?

— Ik ben het, antwoordde Skallagrim kort, Grim Kveldulfszoon, Torolf's broeder.

Met strak gelaat ging Harald verder :

— Als genoegdoening tegenover uw broeder wil ik U in dienst nemen. Doch maak ik van U een groot man, dan moet gij U waardiger gedragen dan uw broeder Torolf.

Duister sprak toen Skallagrim :

— Het is bekend dat mijn broeder meer begaafd was dan ik. En toch, koning, bracht het hem geen geluk U te volgen... Omdat ik weet dat ik nog minder geluk zal hebben, kan ik U niet dienen !

Bloedrood van woede sprak de koning geen woord. Met grote haast duwde Olvir Skallagrim naar buiten, en begeleidde hem naar zijn schip.

— Ik zette u aan, vriend Skallagrim, deze tocht te ondernemen, nu moet ik u aanraden met spoed te vertrekken... Hoed u voor de koning en 's konings mannen !

Elf paar sterke armen grepen naar de riemen, zodat het schuim aan de boeg opspatte, en Skallagrim stuurde zijn boot veilig de bocht uit. Intussen verbrijzelde Olvir de boten aan de steiger, want reeds stormden 's konings mannen gewapend ter achtervolging aan.

Te Firdir op de hoeve terug, verhaalde Skallagrim zijn wedervaren. Kveldulf knikte goedkeurend, en stond als verlicht van zijn bedstede op.

— Het is voor ons niet meer mogelijk in dit land te blijven, zei hij, men zegt dat op IJsland goede akkergrond voor 't grijpen ligt.

Nog eer de bergstromen ontdooiden verzamelden zij have en goed. Skallagrim was een groot scheepsbouwer, en zij bouwden twee handelsschepen met dertig riemen. Eens de ijsgang voorbij, gingen zij met vrouwen en kinderen, huisraad, runderen en schapen aan boord, en zeilden naar zee.

Kveldulf en Skallagrim hielden de wal in het oog. Doch niemand had ogen als Skallagrim. En in een bocht ontdekte hij het langschip dat Halvard en Sigtrygg van Torolf hadden gestolen. Er werd niet lang beraadslaagd. Twee boten gleden door de schemering, in elke boot zat twintig man in wapenrusting; de ene stuurde Skallagrim, de andere Kveldulf.

Zij sprongen aan land, en langs de steiger bestormden zij het schip. Halvard en Sigtrygg hadden zich onder de scheepstent ter ruste gelegd, doch grepen naar de wapens als de schildwacht wild de noodhoorn stak.

Skallagrim liep langs de ene loopplank, Kveldulf langs de andere. Hij beval de tent uit de blokken te hakken, en zwaaide een strijdbijl. Zijn loomheid was geheel van hem geweken, en in Berserker (1) woede ijlde hij, vechtend en vellend naar de scheepstent toe. Skallagrim had de voorplecht bestegen, en sprong hem met bliksemend zwaard door 't gedrang te gemoet. Met één slag hieuw hij Sigtrygg overboord. Ziende dat hun zaak verloren was, plonsden de mannen des konings één voor één in 't water, wanhopig zwemmend om 't wraakgericht te ontvlieden. Terstond gonsden hen pijlen na, want boven de rotsen was langzaam de maan gerezen, helder en groot, en glinsterend in 't water van de bocht. Kveldulf rende naar de achterplecht terug, waar nog werd gestreden, en zag hoe Halvard naar de beschansing sloop. Met machtige zwaai sloeg hij zijn scherpe bijl in de helm tot aan de schacht, en rukte zijn wapen met zulk geweld los, dat Halvard over de beschansing heen in 't water werd geslingerd. Die avond verloor de koning vijftig man en een langschip met zijn lading, Torolf's schip.

Met gunstige wind waren Skallagrim en Kveldulf spoedig op hoge zee; doch weer en wind scheidde de schepen. Toen voelde Kveldulf, die Torolf's schip stuurde, na de bovenmenselijke inspanning van het gevecht, zijn krachten afnemen.

— Mijn krachten nemen af, zegde hij tot de scheepsgenoten, nooit was ik ziek, en nu ik ziek word, weet ik dat ik moet sterven. Beloof mij dat als ik sterf, gij mij in een kist te water laat. Groet mijn zoon Skallagrim, en zeg hem dat hij land moet nemen waar ik aanspoel.

Kveldulf stierf. Zijn gezellen legden hem in een eiken kist en lieten hem met de golven meedrijven, want aan de kim zagen zij de grauwe rotsen van IJsland. Nadat zij wegens het nevelweer geankerd hadden, roeiden zij een brede stroom op. Zoekend langs de kust vonden zij in een bocht Kveldulf's kist aangespoeld met de branding; zij begroeven hem ter plaatse en hoopten stenen op zijn graf.

Het trof dat Skallagrim niet ver vandaan aan wal was gegaan. En wijl zij hier akkerland vonden en dichte wouden, besloten zij hier te wonen.

---

(1) Berserker zijn : is een toestand van bovenmenselijke en onoverwinbare kampwoede.

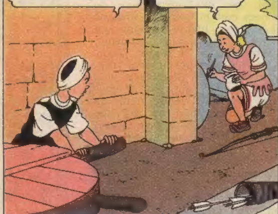
ROB YSENBRANDT.

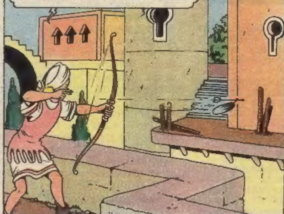

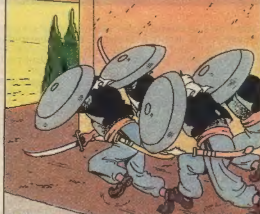
DE TARTAARSE HELM

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Lambik, Suske en Wiske hebben besloten Droesch-el-Omo weer op de troon van Bagdad te zetten, die door Bibars geroofd werd...

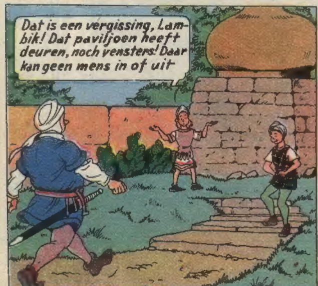

DE NIEUWE AVONTUREN VAN ALEX

HET VERVLOEKTE EILAND

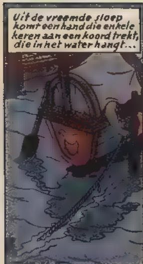
In het paleis van Sardon heerst de grootste opwinding, want Vitella en Lydas zijn verdwenen. Arbaces stelt een onderzoek in. Intussen in de haven...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN J. MARTIN

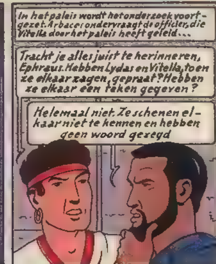

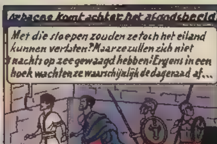

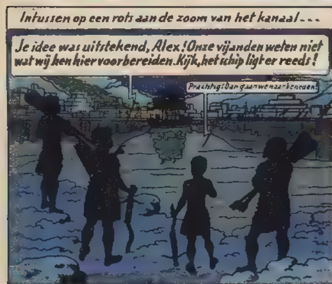

(Wordt voortgezet.)

Wil je een trouwe vriend

EEN Scandinaafse legende vertelt dat, toen Adam en Eva uit het Aards Paradijs werden gejaagd en kloegen en jammerden er een engel verscheen, die tot hen zei :

— Jullie zijn niet te beklagen want God gaf jullie een hond !

De Engelsen zeggen : « Wil je een trouwe vriend, koop een hond ! » Er zijn meer spreekwoorden waarin de deugden van de hond geloofd worden en vele verhalen over z'n trouw zijn mondgemeen. Hier dan enkele, die jullie misschien nog niet gehoord hebben.

DE HOND VAN MONTARGIS

AUBRY DE MONTDIDIER, een hoveling van Karel V, werd vermoord toen hij door het woud van Montargis trok en zijn lijk werd tegen een boom begraven. Niemand zou ooit de verdwijning van Montdidier hebben kunnen opklaren, indien er niet een getuige was geweest. De getuige was de hond van Aubry. Twee dagen bleef hij bij het lijk van z'n meester, toen dwong de honger hem naar Parijs terug te keren. Hij ging recht naar een vriend van z'n meester en jankte, hartverscheurend. De vriend van Aubry kende de hond natuurlijk heel goed. Hij gaf het dier te eten en stuurde hem terug naar huis. De hond wou niet en trok de vriend van Aubry zo lang aan de mouw van z'n jas, tot deze met de hond meeging. Het dier liep naar het woud van Montargis en begon op zeker ogenblik, de grond aan de voet van een boom weg te krabben... Het lichaam van de ongelukkige Aubry, die zoals het onderzoek uitwees, vermoord werd, bracht men naar de hoofdstad. De dader was onvindbaar. De hond bleef bij de vriend van zijn meester wonen. Over deze zaak zou men waarschijnlijk nooit meer gehoord hebben, indien de hond niet iedere keer hij ridder Macaire ontmoette, als een razende te keer ging. Dat intrigeerde de vriend van de vermoorde geweldig, te meer daar Macaire gezien was in gezelschap van Montdidier. De koning werd op de hoogte gebracht en het kwam tot het zg. godsoordeel : een duel tussen Macaire en de hond en de uitslag zou bewijzen of de ridder al dan niet schuldig was. Op 8 October 1371 stond Macaire gewapend met een ijzeren knuppel tegenover de hond, die op een teken van de koning werd losgelaten. De hond kon de ridder in de keel bijten en op de grond werpen. Macaire aanzag z'n nederlaag als een straf van God en bekende zijn misdaad.

EN DIT GEBEURDE IN 1949

JULLIE vinden misschien dat bovenstaande historie uit het grijze verleden komt en men er toch niet te veel geloof mag een hechten. Luister dan naar de volgende, want de geschiedenis herhaalt zich eeuwig, alleen de acteurs en de omgeving veranderen : In het begin van het jaar 1949 verschenen voor het assissenhof van Milaan dertig mensen, die er van verdacht werden tijdens de rumoerige bevrijdingsdagen hele families te hebben neergekogeld. Bij de slachtoffers waren ondermeer vijf leden van de familie Monzoni. Het openbaar ministerie had geëist, dat de jachthond van de Monzoni's de zitting zou bijwonen. Een deurwaarder bracht de hond in de zaal. Op een teken van de magistraat werd hij losgelaten en huilend en jankend vloog hij naar twee van de betichten. Dat maakte een geweldige indruk en tijdens een nieuw verhoor, bekende ze alle twee, dat zij inderdaad de vijf Monzoni's hadden vermoord.

Gordon Benett (hoofdredacteur van de « New York Herald » en stichter van de Gordon Benettwedstrijden) zei eens : « Vertrouw geen mensen die niet van honden houden en vertrouw diegenen waarvan de honden niet houden, nog veel minder. » Wij geloven dat Gordon Benett, die Amerikaan en vooral op sensatie belust was, de zaken te eenvoudig zag en « veralgemeende », doch totaal ongegrond is zijn uitspraak niet.

DE HOND WERD SOLDAAT

DE hond is dapper, intelligent, trouw en beschikt over een groot uithoudingsvermogen. Reeds lang is hij de vriend van de soldaat en reeds lang deelt hij hun lief en leed. In het « Mémorial de Sainte-Hélène » schreef Napoleon het volgende over de ontmoeting met een hond, de avond van de slag van Marengo :

« Het was klare maneschijn en in de eenzaamheid van de nacht, kwam eensklaps een hond van onder de kleren van een gesneuvelde. Hij kwam naar ons toe, liep terug naar zijn leger terwijl hij voortdurend jankte. Hij likte het gelaat van zijn meester en kwam weer naar ons, als vroeg hij ons zijn meester te helpen en te wreken.

» Was het m'n stemming op dit ogenblik, de omgeving, het uur, de tijd, of die daad zelve, ik weet het niet, doch zeker is, dat niets me op geen enkel slagveld zo ontroerd heeft. Ik was onwillekeurig blijven staan om het schouwspel gade te slaan. Die man, dacht ik, heeft misschien vrienden; misschien heeft hij vrienden in het kamp, in zijn compagnie en hier ligt hij verlaten door iedereen behalve door zijn hond. »

In het Frans ministerie van Oorlog berust het verslag over het gedrag van veertig honden, die als verkenners ingelijfd waren bij de compagnie van kapitein Blanpin in 1836. Deze honden omzeilden heel handig al de valstrikken van de vijand en verrieden van op grote afstand de komst van vijandelijke patrouilles. Na studie van dit verslag, besloot men honden speciaal voor militaire doeleinden af te richten, wat in het Duits leger toen reeds gedaan werd. Tijdens de oorlog 1914-1918 werden niet minder dan 15.000 doggen, herdershonden, Groenendaels, rattenvangers en nog andere rassen ingezet als verkenners, speurders en verbindingsagenten. Sommigen waren afgericht om gewonden op te sporen en te halen, anderen om munitie en levensmiddelen naar de voorste linies te brengen.

Bij de wapenstilstand telde men 14.000 gesneuvelde honden, terwijl er 1.500 vermist of door de vijand gevangen genomen waren. In Parijs werd een gedenkteken opgericht voor de hond-soldaat en bij de plechtige inhuldiging werden de heldendaden van de legerhonden opgesomd. Wij citeren.

FOLETTE : Werd zwaar gewond in de slag van de Somme en wist desondanks zijn opdracht uit te voeren Hij stierf in de commandopost.

MEDOR : Moest een verbinding tot stand brengen tijdens een zwaar bombardement de 27e Augustus, werd zwaar gewond en volbracht toch zijn taak. Twee dagen later stierf Médor ten gevolge van de opgelopen verwondingen.

PASTOU : Moest onder vijandelijk geschut de boodschap overbrengen dat zijn compagnie zich in een hachelijke positie bevond. Pastou legde drie kilometer af in

elf minuten en aan hem was het te danken, dat de compagnie kon ontzet worden.

TITI : In de nacht van de 30e Augustus op de 1e September 1916 verwittigde hij ons door zijn gejank en onrust, dat er een sterke vijandelijke patrouille in onze stellingen poogde te dringen.

BETTY KRIJGT DE MEDAILLE

VOLGEND feit is misschien enig in de geschiedenis. Betty kreeg een gouden medaille en de troepen presenteerden daarbij heel plechtig het geweer ! De chef van de compagnie, waartoe Betty behoorde, kreeg bovendien telegrammen met gelukwensen. Wat kan een hond zoal doen om dergelijk eerbetoon te verdienen ? Het gebeurde enkele jaren vóór de laatste oorlog. Vijf Parijse studenten hadden een tocht op de Galibier ondernomen. Een van hen viel en brak het been. Hij werd door zijn vier kamaraden in een grot gelegd om beschut te zijn tegen de sneeuw, dan gingen ze hulp halen, want ze hadden

...oop 'n hond!

geen slede of berrie om de gewonde mee te dragen. Een groep skiërs, behorende tot het 99e R. I., en Betty waagden de beklimming van de Galibier ondanks de sneeuw en een temperatuur van —30°. Zij vonden de gewonde en bonden hem op een slede. Deze brak na een paar honderd meter. De redders groeven een kuil in de sneeuw en legden Mr. Rudelle daar in neer, in afwachting dat ze een nieuwe slede op de berg konden brengen. Achttien volle uren moest de student blijven liggen en hij ware zeker bevroren, indien Betty niet op hem was gaan liggen en hem verwarmd had met haar dikke pels. Dank zij die hond kwam Rudelle levend uit het avontuur. Betty's foto stond in alle dagbladen en hij kreeg een blinkende medaille. Jullie zijn misschien van oordeel, dat het dier meer vreugde zou beleefd hebben aan een stukje suiker. Nu, Betty zal wel een hele zak lekkers gekregen hebben, veronderstellen we!

WAS DAGOBERT EEN DIEF?

EEN dashond, Dagobert genaamd, was de trots van zijn regiment geweest tijdens de oorlog en nadien opgenomen in een Parijse kazerne. Daar beleefde hij een hachelijk avontuur. Zijn baas, betaalmeester van de kazerne, had hem geleerd iedere morgen een rekening te gaan betalen bij een handelaar in de buurt. Dagobert deed dat uitstekend en plichtsbewust. Met een lederen buidel, die het geld bevatte, in de muil liep Dagobert naar de handelaar. Deze nam het geld en stak er een afrekening voor in de plaats. Dan keerde Dagobert terug naar zijn meester.

Op zekere morgen nu kwam Dagobert terug met hangende oren, de staart tussen de poten en zonder beurs... Wat was er gebeurd?

Die morgen had Dagobert een groep honden ontmoet, die haarkepluk deden dat het mooi was om zien. Daaraan kon Dagobert niet weerstaan, hij moest er bij zijn. En de beurs? Die verborg hij onder een hoop stenen. Na de vechtpartij wou hij de beurs terughalen om zijn taak uit te voeren, maar hij kon ze nergens meer vinden. Heel lang zocht hij, maar tevergeefs. Dus maar terug naar de kazerne... Om de straf die hij kreeg bekommerde hij zich niet, maar de soldaten riepen « Dagobert is een dief! Dagobert is een dief! » en dat kon de arme hond niet verdragen.

Drie dagen lang weigerde hij te eten en de vierde dag zag men hem kwispelstaartend terugkeren met de geldbeugel in de muil. Hij was teruggekeerd naar de plaats van de « veldslag » en had eindelijk de steenhoop ontdekt en tevens de geldbeugel. Hij liep naar de handelaar om te betalen en keerde naar zijn meester terug met de afrekening.

Een verhaal? Ja, doch een verhaal dat echt gebeurd is!

In een hoekje met een boekje

ENKELE NIEUWE JEUGDBOEKEN

Kunstprentkaart van G.-L. Zavels uit de reeks van de K. V. J.

DE RODE STORM, door Fr. Steuben:

REEDS vroeger bespraken wij boeken van deze schrijver, en wat voor de andere werken uit dezelfde reeks gold, geldt eveneens voor dit. De schrijver maakte een diepgaande studie van de Indianen, hun zeden, godsdienst en gewoonten. Zijn helden zijn levende mensen, met hoedanigheden en fouten. Wat ons het meest trof bij de lezing van dit boek is het aangehaalde citaat van een Amerikaans geschiedschrijver waar die zegt: « Wij hebben een volk uitgeroeid dat veel beter was dan wij. » I. S.

KAMANDA, door Attilio Gatti:

VAN deze schrijver lazen wij ondermeer: « Saranga de Pygmee », waarin het harde leven van deze dwergstammen op een waarheidsgetrouwe wijze verhaald wordt. Hier gaat het om de geschiedenis van een elfjarige negerjongen, die toevallig met commandant Attilio in aanraking komt, zijn boy wordt en een avontuurlijke tocht door de wildernis meemaakt. Op het einde redt hij het leven van zijn meesteres, daad waarmee dit goede boek op waardige wijze besloten wordt. Het werk werd uitgegeven door De Sikkel, Antwerpen. I. S.

DE KABEL LOS! door Louis-J. Mazairac:

ZWEEFVLIEGTUIGEN, *geestdriftige jongens, avonturen en Dan Boesner die zijn weg zoekt. Tientallen moeilijkheden moeten overwonnen worden, maar Dan houdt vol en slaagt! I. S.*

SNOEK IN DEN HOEK

ER zijn geen boeken die ik met groter plezier inkijk wanneer ze op onze redactie toekomen, dan de verschillende delen van de « Snoek-reeks » van Willy Vandersteen. Thans ligt het achtste deel voor mij: « Snoek in den Hoek ». Wanneer je een herstellend vriend of 'n familielid moet bezoeken in een of andere kliniek, vergeet hem dan niet zo'n paar Snoek-albums te schenken. Die zullen hem sneller op de been brengen dan de beste medecijnen, want daarmee moet men zich willens, nillens gezond lachen. J.

KUNSTPRENTKAARTEN

DE vereniging *Kunstenaars voor de Jeugd* heeft aan de beste tekenaars onder haar leden opdracht gegeven een mooie reeks prentkaarten te ontwerpen. Deze reeks werd in prachtige kleurendruk uitgegeven en is thans verkrijgbaar tegen 4 frs. per exemplaar door storting op P.C.R. 40249 van Karel Vertommen, Strijdhoflaan, 121, Berchem-Antwerpen. De volledige reeks bestaat uit 15 kaarten en kan zonder enig voorbehoud aanbevolen worden. J.

Kunstprentkaart van Arno Brys uit de reeks van de K. V. J.

Signor Barelli
OP NUSA-PENIDA

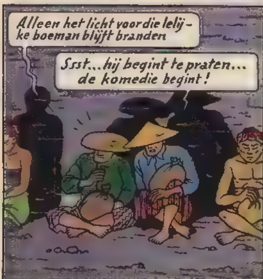
Barelli en Moreau willen weten wat er in de tempel, tijdens de godsdienstplechtigheden omgaat en als inboorlingen vermomd trekken ze naar de tempel van Boegi Woegi...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

(Wordt voortgezet.)

Avontuur in Mexiko

Don Vicente heeft de gouverneur verteld dat Juan een Indiaan heeft gedood. Hij maakt van de ontreddering van de gouverneur gebruik om zelf de macht in handen te nemen en don Juan gevangen te zetten...

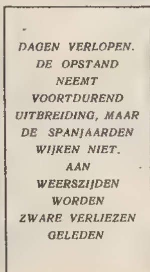

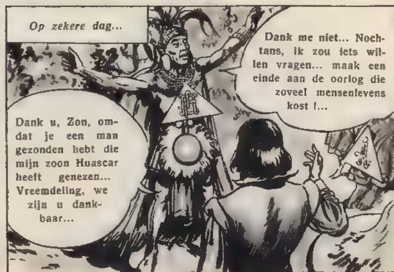

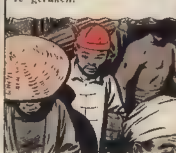
(Wordt voortgezet.)

HET IVOREN MASKER

Marco Polo werd gouverneur van de provincie Jang Tsjoe tot grote ergernis van enkele ingezetenen van de stad. Een van hen belast Sun met allerlei duistere opdrachten. Maar de trouwe Timoer waakt...

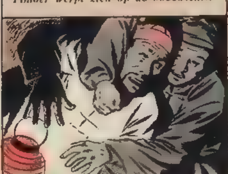

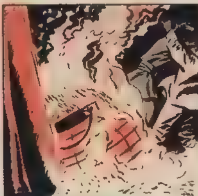

TIMOER GEEFT HET ALARMSEIN EN HET VUUR IS SPOEDIG GEBLUST.

MARCO POLO LUISTERT OPLETTEND NAAR HET VERHAAL VAN TIMOER EN GEEFT HET BEVEL DE WAPENARSENALEN STRENG TE BEWAKEN. SUN LAAT HIJ VRIJ IN DE HOOP DAT HIJ TIMOER OP HET SPOOR VAN DE WARE SCHULDIGE ZAL BRENGEN...

Volgende week : DE DOOD VAN HET AAPJE !...

DE RING VAN GIBIL

Henk en Leentje vonden een fles waarin een stuk metaal, een ring en een perkament staken. Op het perkament staat een geheimzinnige Spaanse tekst. Elemir, de geleerde oom, zegt dat alles afkomstig is van het verdwenen Atlantis:..

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

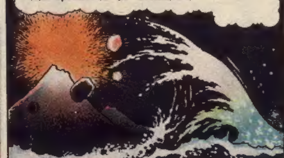

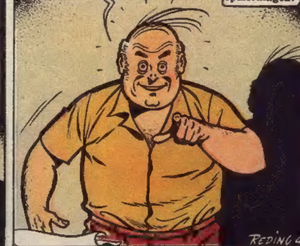

(Wordt voortgezet.)

Het eigenaardig geval van Mijnheer van Meylbeke

Christiane en Renaat hebben hun vader teruggevonden in Australië. Hij lijdt echter aan geheugenverlies. Samen zullen ze naar hun land weerkeren, doch de schurk, Eribert, werd van dit voornemen op de hoogte gebracht...

Teksten en tekeningen van F. Craenhals.

OP HET OGENBLIK DAT ONZE VRIENDEN DE TRAP NAAR DE KAAIEN AFDALEN, VERSCHIJNEN DE BANDIETEN...

WE ZIJN VERLOREN !

DAAR ZIJN ZE ! VERGEET M'N BEVEL NIET : DE GELEERDE LEVEND VANGEN !

ACHTER ONS ZIJN ER OOK, PAPA !

DE BANDIETEN VALLEN VAN WEERSZIJDEN AAN. DE TOESTAND IS ZEER ERNSTIG...

ZE WILLEN ME LEVEND ?... IN DIT GEVAL VALT ER NIET LANGER TE AARZELEN... NEEM M'N KOFFER !

RUIM BAAN, SCHURKEN !... GA UIT M'N WEG !

PAS OP, PAPA... ACHTER JE...

M. VAN MEYLBEKE IS IN Z'N MEESTERLIJK OPZET GESLAAGD. DE BANDIETEN, DIE HEM IN DE RUG WILLEN AANVALLEN, AARZELEN...

DE GELEERDE MAAKT GEBRUIK VAN DE VERBAZING VAN ZIJN VIJANDEN...

WE MOETEN ER TE ALLEN PRIJZE DOOR GERAKEN ! VOLG ME, KINDEREN !

HALT !... HANDEN OMHOOG ! KNEVEL HEM !...

MIJNHEER VAN MEYLBEKE, JE ZULT ME DADELIJK JE FORMULE GEVEN...

SPIJT ME, BANDIET, ZELFS ALS IK HET ZOU WILLEN, ZOU IK HET NIET KUNNEN. VERGEET JE DAN DAT IK AAN GEHEUGENVERLIES LIJD ?

IK VERWACHTTE DAT ANTWOORD. IK BEN BENIEUWD OF JE JE GEHEUGEN NIET ZULT TERUGVINDEN, WANNEER JE ZOON MET EEN STEEN OM Z'N HALS IN 'T WATER ZAL VLIEGEN...

NEEN ! NEEN ! NEEN !!!...

DAT IS VERSCHRIKKELIJK ! ZOIETS KUN JE NIET DOEN, SCHURK!

NIET VER VANDAAR DUIKT EEN GESTALTE OP... EEN HAND HEFT EEN PISTOOL OP EN VUURT...

PAN

AAI !

BLIJF HIER, BENDE LAFAARDS ! NEEM DE GEVANGENEN MEE !...

DE POLITIE, MISSCHIEN ! VOORUIT, VLUCHTEN !

(Wordt voortgezet.)

UIT DE VIER WINDSTREKEN

DIEREN VOOR DE MICRO

EEN der meest originele uitzendingen van de Franse radio brengt het publiek de taal der dieren bij monde of liever « bij bek » van de dierencollectie van de heer Ludwig Koch. Sedert jaren reist deze pionier door alle werelddelen, gewapend met zijn opnamekoffertje op zoek naar de stemmen en kreten van de dieren. Hij verzamelt verschillende gegevens en probeert zo door te dringen in de geheimen van het dierenleven. De katten kwamen het eerst aan de beurt, en oogstten natuurlijk veel succes. De heer Koch wilde ook de stem van de giraffe laten horen. Eeuwenlang heeft men gedacht dat de giraffe stom was, maar de heer Koch heeft haar geroep viermaal geboord, maar telkens had hij pech : hij had zijn opnamekoffertje niet bij ! Het grootste succes van de dierenvriend was de opname van de roep van de okapi, die in geen dertien jaar een kik gegeven had.

EEN PELSMANTEL VOOR IEDEREEN

IN Amerika hebben ze nu weer iets ontdekt dat vele rijke dames met spijt zullen vernemen : een middel om ersatzpelsen te maken op grote schaal tegen een zeer minieme prijs. De mooiste huiden, zoals de chincilla, hermelijn en marter kunnen op een feilloze wijze nagemaakt worden, zodat de beste kenners het moeilijk zullen hebben om een valse van een echte pelsmantel te onderscheiden.

Binnenkort lopen dus alle dienstmeisjes met prachtige pelsenmantels tot groot spijt van hun meesteressen.

GLAS WAAR MEN NIET DOOR SCHIETEN KAN

SINDS jaren zoeken de geleerden naar een kogelvrij glas voor militaire en andere doeleinden (wagens van staatshoofden, politie, enz.), en eindelijk hebben ze het gevonden ! De Libby Owens C°, uit de Verenigde Staten (wie kon er aan twijfelen ?), heeft onlangs medegedeeld dat zij een nieuwe plastische stof ontdekt heeft, die weerstand biedt aan een kogel die van op een afstand van 10 meter wordt afgevuurd uit een revolver van het kaliber 45 (9 mm.).

EERLIJKHEID...

EEN melkboer uit Swansea (Engeland), had een gouden ring gevonden in een melkfles. Het was een eerlijk man en 's anderendaags vroeg hij aan al zijn klienten of zij daags te voren geen gouden ring verloren had. Twintig klienten beweerden dat de ring hun toebehoorde...

PECH

INBREKERS waren in een bank te Modena, in Italië, binnengebroken en brandden de brandkast open met een brander. Toen het werkje eindelijk opgeknapt was, moesten de dieven tot hun grote ontsteltenis vaststellen dat ze met de vlam van hun brander voor meer dan een millioen lires in bankbiljetten hadden verbrand !

ERNEST CLAES IN 'T GRIEKS

TOEN de Witte met veel moeite Grieks leerde aan het college van Herenthals, zal hij wel nooit vermoed hebben dat vele jaren later zijn werken in het Grieks zouden vertaald worden ! Zijn novelle « Het was Lente », die een prijs behaald heeft in de wereldprijsvraag voor de beste novelle, werd zopas gepubliceerd in de « Athenai Kyrake ».

ERNEST CLAES IN 'T ENGELS

VELEN hebben het werk van Claes als volkslectuur willen doodverven. Vóór een paar maand verscheen in een der voornaamste Engelse literatuurtijdschriften een studie over de Nederlandse letterkunde in België. De naam en het werk van Ernest Claes kregen er een ereplaats onder de meest representatieve schrijvers en werken van ons land.

EEN NIEUWE TIJL

EEN Franse koorddanser, vader van zes kinderen, is onlangs over de Theems gelopen op een koord die op twaalf meter boven het water gespannen was. In een half uur liep hij van de ene oever naar de andere. Toen verklaarde hij dat hij nooit een zwaarder proefstuk afgelegd had... want hij kon niet zwemmen...

WIE LAAT OPSTAAT MOET DE HELE DAG DRAVEN
Benjamin Franklin.

De grenadier VICTORIA presenteert... DE TIJGERKOOI

(Wordt voortgezet.)

...er in de tempel een volslagen duisternis heerst

Verduiveld! Ik ben een idioot, maar hoe kon ik nu vermoeden, dat die vreselijke monsters op mij zouden afvliegen!

Deze gang moet op een of andere wijze met de buitenwereld in verbinding staan ... Wacht een ogenblik, ik heb lucifers!

Ze houden krijgsraad bij de gebroken lantaarn...

De gloeikous is stuk... In die voorwaarde mogen we niet meer verder gaan!

Een ogenblik! Ik heb gezien dat er in de eerste kamer hout lag. Kunnen we daarvan geen toorts maken?

(Wordt voortgezet.)